

NYÁRI LÁSZLÓ

BARNABÁS MESÉI

Mire apa a gyerekszobába ért Barnabás már nem volt sehol, csak egy apró domborulat árulkodott a takarón, de különben néma csönd. Pedig az est fénypontja következett: a mese.

Más napokon ilyenkor Barnabás már izgatottan válogatott a mesekönyvek között, és annyi mesét kívánt, hogy az apukája mindig fejcsóválva mondogatta: - Késő már egy mese pont elég lesz. - Most azonban csend volt, csak a takaró résén villant ki egy szempár huncutul.

- Hol vagy? - kérdezte apa, bár pontosan tudta hol lapul.

- Nem vagyok itt válaszolta nevetve a kislány.

- Hát akkor ma nem kell mesélnem. - de erre már előbújt a szőke fejecske és vidáman kiabálta:

- Már megjöttem, mesét kérek, mesét kérek!

- És milyen mesét szeretnél? A Hófehérkét, vagy a Három kis malacot, vagy.....

- A három repülőgépről mesélj inkább! - vágott közbe Barnabás.

- Oly mese nincs.

- De én nagyon szeretném ha lenne! - Apa nagyot sóhajtott és belekezdett.

A három repülőgép

Egyszer nem is olyan régen egy hatalmas repülőtér legeldugottabb sarkában, a hangárok mögött három öreg repülőgép várakozott. Régóta álldogáltak már ott, belepte őket a por, kikezdte a rozsda, de senki nem törődött velük, mert megöregedtek. Az új repülő már sokkal gyorsabban és sokkal több utast szállítottak, s az öreg gépekre nem volt többé szükség.

Senki nem takarította, nem olajozta őket. Az emberek megfélemeztek róluk. Nap mint nap fájó szívvel néztek levegőbe emelkedő társaik után, s arra gondoltak, de jó lenne még egyszer repülni egyet.

A legöregebb gép, aki egy kicsit távolabb állt a másik kettőtől és aki a legrégebb óta tekintett vágyakozva az égre, gondolt egyet és megrázkódott. Érezte, hogy maradt még a tartályaiban üzemanyag. Ettől a felfedezéstől remek kedve kerekedett, de annyira, hogy vezetékeiben bizseregni kezdett az áram, és máris arra gondolt megpróbálja amit még soha, repül egyet egyedül, pilóta nélkül. Az ötlettől szinte megtáltosodott, dübörögni kezdtek a motorjai, légszavarjai nyikorogva neki indultak. Az öreg repülőgép megmámorosodva indult a kifutópálya felé.

- Ne butáskodj le fogsz zuhanni - kiáltott két társa, de nem figyelt rájuk. Boldogan futott végig a betonszalagon, futott, futott míg szárnya alá nem kapott a szél.

Méltóságteljesen emelkedett fel. Két társa odalenn egyre csak azt kiabálta

- Gyere vissza! Le fogsz zuhanni!

- Ne féltsetek gyertek inkább ti is kiáltott vissza nekik, de a másik két repülő nem mozdult, csak hitetlenkedve nézett utána. - Gyávák - gondolta az öreg gép, s a város felé vette útját.

Lenézett az utók sokszínű feltjaira, a csikorgó, csilingelő villamosokra, nézte a munkába siető embereket. Aztán nyugatnak fordult. Alant a mezők sárga, barna, zöld feltjait utak szürke szalagjai, vasúti sínek fényes csíkjai és csillogó patakok, folyók szabdalták szabálytalan négyszögekké.

Lent a földeken serény munka folyt. Az emberek arattak.

A zöld kombájnok mohón harapták a búzát, lenyelték, s mikor a gyomruk megtellett sárga villogókkal jeleztek a várakozó teherautóknak. A repülőgépnek tetszett az aratás hosszú ideig körözött a mező felett, aztán nyugatnak fordult a hegyek felé.

Vidáman kerülgette a hegycsúcsokat s közben megpillantott odalenn a sok hágó, szakadék és szoros között egy hatalmas szinte teljesen sík rétet. Ezen a réten gyönyörű virágok, haragzöld fű nőtt s az apró erek, patakok partját sűrű bokrok szegélyezték. Az öreg repülő leereszkedett megpihenni, csak egy kicsit gondolta, de aztán nem akarózott nekilendülni többé, mert a rét gyönyörű volt.

Talán már egy hét is eltelt amikor egy csapat gyerek jött arra csodálkozva szaladgáltak a gép körül találgatták hogyan került oda. A gyerekek azután rendszeresen meglátogatták az öreg gép, sőt szerszámokat is hoztak, s megtisztították, kicsinosították. Az öreg gép pedig hálából mesélt nekik azokról az időkről amikor még rendszeresen felszállt, hogy berepülje a Föld sokféle szépséget rejtő tájait.

Másnap Barnabás az óvodában színgé egész nap azon gondolkodott, hogy milyen mesét kérjen estére, de nem jutott eszébe semmi jó. A fejtöréstől fáradtan, szomorúan ment haza, és már le is mondott az újabb tréfáról. Ám amikor ha ért otthon a nagymamája várta, és ettől nagyon megvidámodott, mert a nagyfi mindig hozott valami finomságot valahányszor csak megérkezett. A sütemény nagyon jó volt, és a fenséges ízeztől Barnabás kicsi fejécskéjében is megszületett egy gondolat.

Aznap este az apukája későn ért haza, de Barnabás álmos szemekkel várt, semmiképp sem akarta elszalasztani az új mesét. Aztán amikor végre az ágya szélén ült diadalmasan mondta el a nehezen kitalált új címet:

- Apa ma arról mesélj miért nyikorog a nagymami spájz ajtaja.
- Mondtam már kisfiam, hogy spájz nem szép szó, mond inkább úgy éléskamra.
- De én azt szeretném ha a spájz ajtótól mesélnél!
- Hát jól van - mondta az édesapja- de arról, hogy a nagyfi spájz ajtaja miért nyikorog nem lehet hosszú mesét mondani.

Elmesélek inkább egy másik történetet egy másik ajtóról.

A mindig nyikorgó spájz ajtó

Egyszer nem is olyan régen volt egy nagyon nagy palota.

Gyönyörű termei, csodaszép szobái voltak. Minden vendég aki csak megfordult benne dicsérte a nagyszerűségét. Ebben a palotában volt a világ legnagyobb, leggazdagabb éléskamrája.

Bizony volt ott minden: sonka, kolbász, tízféle szalámi, lekvárok a világ minden gyümölcséből, kompótok és dió, mogyoró, alma s ki tudná elsorolni mi minden még.

Bizony mondom neked remek egy éléstár volt az, de mert semmi sincs hiba nélkül, hát bizony ennek a kamrának volt egy idén, igen nagy hibája. Az ajtaja rettenetesen nyikorgott, százszor jobban mint a nagyfi spájz ajtaja. És ez az ajtó nem azért nyekergett mert elfelejtették megszírozni, zsírozták, olajozták azt többet is mint kellett volna, hanem azért adott olyan keserves hangokat mert szomorú volt. Kérdezheted miért szomorkodik egy ilyen szép palotában, egy ilyen gazdag éléskamrának az ajtaja. Hát csak azért mert minduntalan kulcsra zárták, még hozzá a palota gazdája aki igen zsugori ember volt. Azon aggódott állandóan, hogy a szolgálai egyszer még meglopják, ezért aztán személyesen zárta, nyitotta az ajtót. Ezt unta meg az ajtó és ezért nyikorgott, nyekergett egyre keservesebben, de mivel a nyekergés nem használt, egyszer megmakacsolta magát és nem lehetett többé bezárni. Ej kétségbe esett a gazda, már hogyan ne esett volna, majd belebolondult a gondolatba, hogy az a sok földi jó ott a kamrában majd csak elkezd fogyni: belenyál a

szakács, a haszontalan kukta s ki tudja ki még. Szalasztott is a lakatosért s az asztalosért lóhalálában, de nem ért az semmit. Hiába reszelte, kalapálta a lakatos a zárat, hiába gyalulta, véste az asztalos az ajtófélfát s az ajtó oldalát azt többé becsukni nem lehetett. Gondolkodott erősen a zsugori gazda, folyt a homlokáról a hideg verejték és mert jóféle iskolákat járt, hát meg is szülte a mentő gondolatot: szalasztott a kőművesért, s az ajtót befalazták.

Attól fogva aztán minden reggel a gazda személyes felügyelete mellett kibontották a falat, kivették a kamrából ami az napra kellett, s azon mód sietve újra befalazták. Így ment ez két álló esztendeig, de a világ már akkor is drága volt. A sok téglá, a cement, a homok, a mész s mert a mester is megkérte az árát, hát ez a falazgatás bizony nem volt olcsó multság. El is szegényedett a zsugori gazda, s a palotát a csoda-éléskamrával eladta. Azután már jó világ köszöntött a mindig nyikorgó ajtóra, mert aki a palotát megvette igen jó ember volt, nem irigyelt az senkitől semmit, s eszébe sem jutott az éléskamrát bezárni. Hát bizony a szakács s gazdaasszony nagyon elcsodálkozott mert az ajtó többet nem nyikorgott, meg se nyekkent. Simán könnyedén nyílott, s ha néha, néha a kiskukta, vagy valamelyik szolga gyerek besurrant, hogy egy kevés mézet vagy más nyalánkságot csenjen az ajtó sosem árulta el őket. Az a palota még ma is megvan, igen boldog emberek s halkan nyíló ajtók lakják.

Egy napon Barnabás a kazánházban segítette édesapjának a pakolásban. Rendet raktak, mindenféle ismert és ismeretlen holmikat rakosgattak ide-oda. Barnabás szüntelenül kérdezősködött: mi ez, hogy kerül ide, ez mire való. Aztán a nagy kutatás közepette felfedezett egy érdekes formájú lapátot. Akkora volt mint egy szemét lapát, de olyan furcsa domború, öblös volt.

- Milyen lapát ez? - kérdezte Barnabás.

-Szeneslapát. - felelte az apukája, de Barnabás nem érte be ennyivel.

- És mire való a szeneslapát?

- Ilyen lapáttal rakják a szeneskályhákat.

- Mesélj nekem valamit a szeneslapátokról?

Az elfelejtett szeneslapát története

Volt egyszer egy szeneslapát. Jó erős lemezből készítették, szép öblösre, kézbeillőre.

Büszke is volt mindig a jólsikerült fizimiskájára. A fiatalságát egy szép barna cserépkályha szolgálatában töltötte. Mindig élvezettel figyelte valahányszor csak kinyitották a kályha ajtót a lángoló fahasábokat, izzó szén darabokat és a jó meleget ami a kályhából áradt. Abban az időben még nem volt sok dolga, mert a nyarat mindig végig lustálkodhatta, és télen sem kellett beleszakadnia a munkába, mert a cserépkályhát vegyesen rakták fával és szénnel, és neki csak ritkán kellett belemerülnie a fénylő, fekete szénkupacba. Mondogatta is gyakran magában, hogy nála jobb dolga senkinek sincs. Így éldegélt nagyon sokáig már már azt hitte az idők végezetéig, de sajnos tévedett, mert egy szép napon a házba szerelők jöttek.

A szenes lapát kíváncsian figyelte mit csinálnak. Azok véstek, fűrtak, csöveket hajlítottak, hegesztettek és egy napon a mester annyit mondott: Készen van. Ez a két szó szomorú idők kezdetét jelentette a szeneslapátnak, ugyanis a munkások központi fűtést szereltek a házba, és attól kezdve a kazánházban kellett dolgoznia. A szép barna cserépkályha helyett egy csúnya dolyfös kazánba kellett szórnia a szenet, de milyen szenet? A kályhába mindig szép egyforma tojás alakú szeneket lapátolt, ebbe az ormótlan vasszörnyetegbe pedig formátlan dirib-darab szeneket. Ráadásul a kazán valahányszor kinyitották az ajtaját hosszú, forró lángnyelveket öltögetett a szeneslapát felé és míg az verejtékezve rakta gúnyosan biztatta: - Rajta csak rajta, te világlustája! Mi lesz már! Igyekezz! - Szegény szeneslapát szomorúan hallgatta a dühös biztatást és néha legszívesebben a szén halom aljára bújt volna szégyenében.

Így ment ez hosszú ideig. Már azt hitte szegény feje, hogy soha nem szabadul meg ettől a kegyetlen munkától, amikor egyszer újra megjelentek a szerelők. A szeneslapát nagyon

megörült amikor látta, hogy a munkások leszerelik esküdt ellenségét és elviszik. Szíve csak akkor örült jobban mikor a szürke szörnyeteg helyett egy sokkal kisebb és barátságosabb piros kazánt hoztak. A szeneslapát már az első pillantásra megszerette az új jövevényt, és izgatottan várta a pillanatot amikor végre megtöltheti szénnel. Ám a pillanat nem következett be, mert az új kazán gázkazán volt. Csúnya, sístergő hangon égett és nem volt szüksége a lapát szolgálataira mert egy fehérre mázolt csövön áramlott belé az üzemanyag. A szeneslapátot pedig lassan elfeledték. Bekerült a többi lim-lom közé, s szomorúan gondolt a régi szép időkre és barátjára a cserépkályhára.

Egy napon, egy igen hideg téli napon aztán a sístergő, piros, gázkazán elromlott. A szeneslapátot előkeresték és vitték fel a lakásba. Boldogan dobálta a szenet réglátott barátja a cserépkályha gyomrába. Aztán amikor a gázkazánt megjavították, a szeneslapátot otthagyták a cserépkályha mellett. Azóta is ott vannak. Beszélgetnek és várják az időt míg újra szükség lesz a segítségükre.

Egy szép napon Barnabás vásárolni ment az anyukájával. A polcok közt sétálva egy ismerősre találtak, a pápaszemes üdítő üvegre. Ez egy igen érdekes szerzet volt, mert fölül a nyakánál volt benne két hiba, talán két buborék, talán más, mindenesetre az üveg úgy nézett ki mintha szemüveget viselne.

- Nézd anyag a pápaszemes üveg! Vajon hogyan került ide? - kiáltott fel Barnabás. Az anyukája nem tudott válaszolni erre a kérdésre, de az üveget azért megvették és Barnabás este nem csak a finom szőlőlének örül, hanem az új mesének is, mert este pontosan ez a mese következett:

A pápaszemes üveg története:

A pápaszemes üveg is ott született ahol a többi közönséges üveg: Az üveg gyárban ahol a fáradhatatlan gépsorok ontják magukból a különböző formájú kisebb, nagyobb üvegeket. A pápaszemes üveget is éppen olyan gondosan készítették mint a többit, így aztán senki sem tudta hogyan került rá az a két egyforma szemüveget mintázó folt. Ő maga sem sejtette mitől lett ilyen különleges, de büszke volt rá, úgy érezte különb a többiekénél. Pedig dehogy volt különb, éppen ezt a munkát kellett végeznie mint nekik. Megtöltötték üdítővel, aztán hetekig várakozott mindenféle koszos műanyag rekeszekben a többi közönséges üveggel együtt. Majd teherautókon zötyögött a boltig, ott ide, oda lökték rekeszestül míg valaki meg nem vette. Akkor néhány napig nyugta volt, de rövidesen kifogyott belőle az ital és vitték vissza a boltba s kezdődött minden előről: A mosás, a várakozás, a zötykölődés. Szörnyű volt. Átkozta is a sorsát, hanem az elégedetlenséget a sors néha még nagyobb csapással bünteti. Így történt ez a mi üvegünkkel is.

Egyszer rendetlen emberek kezébe került, és kirándulni vitték.

Az üveg eleinte még nem sejtette mi vár rá. Kíváncsian leskelődött a hátizsák nyílásán. Rácsodálkozott a fákra, a dombokra, de öröme nem tartott sokáig mert a tízórai után kiitták belőle az italt, és zsupsz egy hanyag mozdulattal behajították a bokrok közé. Egy ideig még reménykedett, hogy majd felveszik, de a kirándulók tovább mentek, és ő ott maradt nagyon sokáig. Rőfögő vaddisznók böködték az orrukkal, őzek rugdalták míg nem egy napon egy piszkos kesztyűbe bújtatott kéz felemelte és behajította valami mérhetetlenül koszos vödörbe. A szemételepre vitték. Az még bizony az erdőnél is rosszabb volt. Itt ugyan nem döfködte nem rugdalta senki, de annál nagyobb volt a bûz. Mindenütt kiürült konzervdobozok, elhasznált papírzsebkendők, ételmaradékok és ki tudja még miféle kacat között szomorkodott.

Így múlt el néhány hét aztán sors megszánta. Egy szőrös ember jött arra, éppen olyan szaga volt mint amilyen a boros üvegeknek szokott lenni, megfogta a pápaszemes üveget és visszavitte a boltba.

Bizony örült a mi üvegünk amikor beletették egy kopott nem éppen tiszta, fakó sárga színű műanyag rekeszbe. Boldogan zötykölődött a palackozóig a teherautó platóján és az üvegmosóban úgy érezte újjászületik a sebesen zubogó víz és a gyorsan forgó mosókefék között. Amikor aztán az utolsó vízszugár kiöblítette belőle a sok viszontagság maradványát is megkönnyebbülten sóhajtott fel. Azóta nem zsémbel többé hanem jókedven hordja az innivalót a szomjas felnőtteknek és gyerekeknek.

Barnabás nagyon szerette a nagymamáját, és mindig szívesen utazott hozzá. A nagyinál sok érdekes, izgalmas dolog volt. Sokféle állat, kacska, liba, tyúk, disznó, tehén és még egy szép fehérszakállú kecske is. Furcsa tárgyai is voltak a maminak a padláson sütőlapát, rokka, szövőszék, a szobában varrógép és egy szép faragott kakukkos óra. Barnabás nagyon szerette ezt az órát és mindig izgatottan várta az időt amikor kibújt a kicsi kakukk és kedves, meleg hangján egyet, vagy többet kakukkolt. Egy esős délutánon azonban a kakukk nem jött elő. A kérdésre miért anya, a nagypapa és a nagymama is csak bizonytalan válaszokat tudott adni. Tanácstalanságukat látva Barnabás rögtön tudta csak egy módon tudhatja meg miért nem bújt elő aznap a kakukk. Este aztán fel is tette a kérdést:

- Apa ma arról mesélj miért nem kakukkol a mami órája.

- Hát ez bizony bonyolult kérdés,- felelte apa fejét vakarva - erre igazából csak az órák mester tudna válaszolni, de cserébe elmesélek egy másik történetet.

A duzzogó kakukk története

Volt egyszer egy szép, régi kakukkos óra. Sötétbarna nemes fából faragták, a számlapja fehér elefántcsontból volt, a mutatókon és a számokon aranyozott díszítéssel. Az órában egy pontos, szorgos kakukk lakott ki minden órában jelezte szép csengő hangon az idő múlását. Fáradságos, de nagyon szép élete volt a kakukknak hiszen soha nem tudott folyamatosan pihenni a mutatók állása újra és újra előhívta, de nem bánta mert hallotta az emberek dicsérő szavait szépségéről és a pontosságáról. A kis kakukk boldogan szedte dalba az idő múlását, és úgy érezte nincs nála szerencsésebb a világon.

Hanem egy szép napon vége lett a kakukk jókedvének, mert a ház gazdája egy ébresztőórát vásárolt. Az új jövevény már az első pillanatban sem tetszett a kakukknak, mert nagyon csúnya volt. Fehér műanyagból készítették formátlanra, szögletesre. Sehol egy díszítés rajta, egy ív, egy hajlat, ám csúnyaságát még csak megbocsátotta volna a

kakukk, de a szörnyű hangja. Az első reggelen öt perccel hat óra előtt, amikor a kakukk már javában készülődött a fellépésre, mert a hat óra az különleges pillanat hiszen ilyenkor a két mutató éppen szemben van egymással, szóval a kakukk pont fésülködött a tükör előtt, amikor szörnyű csörömpölésre lett figyelmes. A zaj annyira idegesítő volt, hogy a kakukk megszegve a szabályokat kinyitotta egy résnyire az ajtót, és négy perccel hat előtt kikukucsált: Odalenn az éjjeliszekrényen az új jövevény, az ébresztőóra lármázott. A kakukk úgy érezte ez után a szörnyű zaj után neki nincs miért kimennie.

A nagy mutató már átlépte a tizenkettőt. - Mi lesz menj már! -suttogták a fogaskerekek, de a kakukk nem mozdult.

Nem megyek ki amíg ez a szörnyű órák csúfja itt van. -mondta és be is tartotta szavát.

Kihívták az órás mestert. Az pedig hosszú ideig vizsgálgatta nézegette az órát.

- Nem értem, nem értem - dünnyögte- ennek igazság szerint működnie kellene.- Végül mivel nem akarta beismerni, hogy nem tudja megjavítani, inkább megvásárolta az órát.

Attól kezdve a régi szépen faragott kakukkóra a többi öreg óra között eldegélt az órás műhelyben, és a tiktakoló társaságban szépen megbékült. Azóta is minden órában pontosan kinyitja a mutatók feletti kis ajtót és eldalol egy strófát a múlt időről.

Az óvodában egy szép napon a gyerekek hajtogatni tanultak. A színes papírdarabokból hajót repülőt, békát, sótartót, csákót és ki tudná elsorolni még mi mindent csináltak. Barnabás nagyon élvezte a munkát, legjobban a hajó és a repülő tetszett neki. Haza felé azon gondolkodott hogyan lehetne olyan hajtogatni ami repülő is meg hajó is egyszerre, de nem jutott eszébe semmi.

Otthon aztán megkérdezte:

-Apa te tudsz hajtogatni?

- Hát nem nagyon, de hajót, csákót és repülőt tudok.

- És olyat tudsz ami hajó is meg repülő is? - Faggatózott tovább Barnabás.

Olyat sajnos nem de ismerek egy mesét a papír hajóról ami repülőgéppé változott.

- Repülővé változott, de hogyan?

- Elmesélem.

A papírhajó története

Volt egyszer egy kisfiú aki nagyon szeretett rajzolni. A születésnapjára kapott egy doboz színes ceruzát és egy nagy csomag rajzlapot. Nagyon megörült az ajándéknak és rögtön rajzolt egy piros virágot. A virág nagyon szépre sikerült, ezért amikor másnap a család kirándulni ment a kisfiú magával vitte a rajzot. A kirándulás nagyon érdekes volt: láttak őzet és nyuszt is, aztán ebédkor letelepedtek egy frissen csobogó patak partjára és jóízűen megebédeltek. Ebéd után a felnőttek még pihenni akartak egy kicsit, addig a kisfiú az öccsével a patakparton játszott és hirtelen remek ötlete támadt. Elővette hátizsákjából a papírlapot amire a piros virágot rajzolta és egy takaros hajócskát hajtogatott belőle. A kicsi haló büszkén úszott a vízen, oly fenségesen akár egy óriási gálya, ám a víz sodra rövidesen elkapta és már egyre gyorsulva úszott lefelé a patakon. A két fiú egy darabig nevetve futott utána, de végül kifulladásra megállt, s búcsút intett a hajónak: - Viszlát kis hajó láss világot. - kiáltották, és a hajócska vidáman úszott a patak hátán, s kíváncsian figyelte a vizet és a partot. Jókedvűen nézte az ugrándozó apró halakat. Ám öröme nem tartott sokáig mert amikor két kő között akart elúszni egy vörösesbarna ismeretlen állta útját.

- Ketté szellek. - mondta az idegen és megcsattogtatta két ollószerû végragját. A hajó egy pillanatra megijed, de aztán így szólt:

- Először inkább be kéne mutatkoznod. - Az idegen elbizonytalanodott. Még egyszer megcsattogtatta az ollóit aztán azt mondta:

- Én a rák vagyok ennek a pataknak a királya.

- Én pedig a világ legszebb papírhajója vagyok ezért jó lesz ha elkotródsz az utamból. - válaszolta harciasan a hajócska bár az igazat megvallva nagyon félt a csattogó ollóktól. A ráknak azonban szerencsére a szája nagyobb volt mint a bátorsága így aztán tisztelettudóan félre húzódott.

- Brekeke haha bruhaha - nevetett pár méterrel lejjebb a parton egy természetes zöld béka - ezt aztán jól megijesztetted kiskomám. - mondta aztán hosszú nyelvével elkapott egy arra kószáló szúnyogot. A hajócska tovább úszott megleste a vadkacsát amint szép sorban úszott a fiókáival, látta a tátogató nádirigó gyerekeket, a vadászó gólyát és a sok érdekességtől nem vette észre, hogy teljesen átázott. Már nem úszott büszkén hanem tehetetlenül forgott, csapódott ide-oda. Már-már azt hitte mindennek vége amikor egy apró kéz kimentette a vízből. A kéz gazdája egy szőke mosolygós kislány volt. Szétbontotta a hajót és elcsodálkozott amikor a rajzot meglátta, nagyon ügyes lehetett aki rajzolta, gondolta és gondosan kisimította a lapot. A papírlap megszáradt és majdnem olyan szép volt mint újkorában. A kislány sokáig őrizgette, ám egy napon gondolt egyet, repülőt hajtogatott belőle és kihajította az ablakon. A papírlap nagyon elcsodálkozott meg repülni még érdekesebb volt mint úszni. A szellő felkapta, vitte és a hajóból repülővé változott papírlap boldogan siklott a fák fölött, nagyon, nagyon sokáig röpült, mert az ablak ahonnan kidobták a hatodik emeleten volt, így hosszú idő telt el míg végül lehullt a járdára. Éppen két kisfiú ment arra. A nagyobbik felkapta és megnézte. A repülő hátán kanyargó piros és zöld vonalak kíváncsivá tették, gyorsan szétbontotta hát és meglepetten kiáltott fel:

- Hiszen ez az én rajzom, a piros virág! De hogyan lett belőle repülő?

A papír hátán a virággal hallgatott, és közben végig gondolta az utat míg piros virágból hajó, aztán repülő, végül újra piros virág lett, és egyáltalán nem bánta, bármilyen jó is volt a világlátás, hogy a kisfiú kisimította és betette a fiókba a többi rajz közé.

szép tavaszi napon Barnabás a réten játszott. Virágot szedett fadarabokat dobált a patakba. Aztán tört magának egy kézreálló faágat kinevezte kardnak és kalandos játékba kezdett a bokrok között. Éppen a nyomkeresés mesterségébe próbált beletanulni amikor az út porában felfedezett egy furcsa görbe vasat. A vasdarab u alakúra volt görbítve és az egyik szára rövidebb volt.

A kisfiú már éppen komoly fejtörésbe kezdett amikor apja hangját hallotta:

- Barnabás merre vagy? Ideje haza jönnöd kész az ebéd.

- Idenézz alap mit találtam. Szerinted mi ez?

- Ez kisfiam egy törött lópatkó.

- Lópatkó?

- Igen. Ezt rakják a lovak lábára, hogy meg ne sérüljenek.
- Akkor ez a lovak cipője.
- Igen valami olyasmi.
- Mesélj nekem valamit a lópatkókról!
- Rendben van, gyere útközben elmesélem.

A világlátott lópatkó

Egyszer nem is olyan régen, talán csak száz évvel ezelőtt volt valahol egy kis faluban egy kovácműhely. A műhely kidőlt-bedőlt volt és jó ideje már csak ritkán csendült meg benne a kalapács.

A környéken szegény emberek laktak akik csak az ekevasat kalapáltatták meg néha, új holmit nem igen készítettek a vén kováccsal. A műhely egyik sarkában egy régesrégi vastag, rozsdás vassisak porosodott. Olyan régi volt, hogy már maga sem emlékezett rá mikor és melyik háborúba készítették. Ameddig az emlékezete visszakalandozott mindig csak ebben a poros műhelyben éldegélt. Látta

Egy szép tavaszi napon Barnabás a nagypapájával sétált a faluban. Nagy örömmel vette észre, hogy az egyik ház kéményére megérkeztek a gólyák. A nagypapával még azután is sokáig beszélgettek a gólyákról és kéményekről már hazaértek. Barnabás megtudta, hogy a gólyák azért repülnek el ősszel mert nem szeretik a hideget, és megtudta a kéményekről, hogy azért építik olyan magasra őket mert akkor nagyobb bennük a huzat és a tűz attól jobban ég. Nagyon érdekes beszélgetés volt. Este amikor apa leült az ágy szélére, hogy valami szép mesével elbúcsúztassa a napot, Barnabás az mondta:

- Képzeld apa ma a papával láttuk a gólyákat, a Kovács Pista bácsi kéményére rakták fészket. Miért rakják a kéményre a fészket a gólyák.
- Talán azért mert onnan jól látnak mindent.
- Mesélj valamit a gólyákról!
- Hát gólyás mesét azt nem tudok, de ha akarod akkor mesélek neked a rátarti kéményről.
- A rátarti kéményről?
- Igen:

A rátarti kémény

Volt egyszer valahol egy falu. Abban a faluban volt egy emeletes ház nem volt sok emeletes csak egy, de az is éppen elég volt ahhoz, hogy abban a kicsi faluban a legmagasabb legyen. A házban módos ember lakott és kandallót rakatott, a kandallóhoz pedig szép nagy, magas kémény illik ezért erre a házra is ilyet építettek. Mikor elkészült sokkal magasabb volt a többieknél és emiatt nagyon büszke volt magára, hát még amikor egy gólyapár fészket rakott rajta, attól fogva szinte szétvetette a büszkeség. Főlényesen, gúnyosan nézett le a többiekre. Hosszú, hosszú éveken át nézett dölyfösen a világra, hanem egy szép napon a nagy házzal szemközti üres telken építeni kezdték a községházát. A mi kéményünk jó ideig ügyet sem vetett a munkálkodóra csak akkor vetett egy zord pillantást az építkezőkre amikor az emeletet is rakni kezdték. De hiába volt minden haragos tekintet az épület nőtt, nőtt, sőt a kémény legnagyobb rémületére nem sokára a kéményt is húzni kezdték a kőművesek felfelé. Amikor a munka befejeződött a rátarti kémény egy pillanatra úgy érezte rögtön elájul, de szerencsére a kémények nem tudnak elájulni így csak nézte dühösen a számára szomorú eredményt, mert bizony a szemközti épület kéménye éppen olyan magasra sikeredett mint ő. Sokáig, nagyon sokáig gondolkodott a kémény mit tehetne aztán egy hűvös őszi estén amikor odalent a kandallóban tüzet raktak eszébe jutott a megoldás. Összeszedte minden erejét és megpróbálta megakadályozni, hogy a füst kijusson belőle. Odalenn a kandalló füstölt, prüszkölt a szoba megtelt kesernyés illatokkal. A gazda mit tehetett mást eloltotta a tüzet

és másnap reggel a kéményseprőért szalasztott. A kéményseprő alapos ember volt hosszasan kefélte, kotorászta a kémény torkát aztán papírt gyújtott a kandallóban és megállapította: Nincs huzat. Nincs huzat ismételte a gazda is. Megkéne kicsit magasítani ezt a kéményt folytatta és a gazda csak annyit mondott erre: Akkor megmagasítjuk. Másnap már jöttek is a kőművesek és a rátarti kéményt megmagasították. A kémény nagyon boldog volt és egész télen büszkén pőfékelve becsmérelte a szemben lévő kéményt amiért olyan alacsony. Így múlatta a napot őrártisága egészen tavaszig. Eljött a március elhozta virágait, símogató sugarait, aztán eljött a bolondos április is, és hogy bebizonyítsa rossz hírét óriási szélfúvás közepette száguldott körbe a házak között. A rátarti kéményt pedig a süvítő szél ledöntötte. Egyszerűen félbetörte azóta is úgy szomorkodik törötten és néhány téglányival alacsonyabban mint a szemközti ház kéménye ahová azóta már a gólyák is átköltöztek.

Egy szeles őszi napon Barnabás a városban sétált az apukájával.

Egyszer csak borzasztó nyikorgásra lett figyelmes.

- Apa mi nyekereg ilyen szörnyű hangon? - kérdezte.

- A szélkakas annak a toronynak a tetején. - Barnabás felnézett, a sarkon álló ütött kopott régi házra. A házat apró tornyocskák díszítették, az egyikén egy szélkakas forgott billegett a meg- megújuló szélben. Minden szellőkésre rikoltott egyet. Barnabás megbabonázva nézte a sivalkodó rézmadarat. A viharos szél még estére sem csitult el és Barnabás a süvítésben mintha állandóan hallotta volna a szélkakas hangját.

- Apa ma este a szélkakasról mesélj!

- A szélkakasról? Mit lehet mesélni egy szélkakasról?

- Hát valamit csak lehet, próbáld meg kérlek!

- Hoppá már eszembe is jutott egy történet.

A boldogtalan szélkakas

Valahol a nagyvilágban van egy régesrégi város. Ebben a városban van egy hatalmas palota. A palota egyik tornyán egy szélkakas lakott hosszú ideig. Ezt a szélkakast senki sem szerette. Az emberek azért nem szerették mert ha csak egy apró szellőcske rezdült a szélkakas máris éktelen visítással adta a környék tudtára. Szélvihar idején pedig egyszerűen elviselhetetlen volt, nyekergett, nyikorgott, sivalkodott. Az emberek legszívesebben leszerelték volna, de nem akadt senki aki fel mert volna mászni az öreg toronyra. Így aztán csak arra vártak, hogy egyszer majd egy vihar ledönti a földre a csendzavarót. A madarak sem szerették a szélkakast mert éles, vékony testén nehéz volt megkapaszkodni, ha pedig fújni kezdett a szél kiszámíthatatlanul lendült körbe, hogy az arra járó gyanútlan szárnyasokat gyakran megsebezte. A szélkakas magányos volt. Fiatal korában még elszórakozott azzal, hogy körbekémlelt a vidéken, de mostanra más pontosan tudta melyik irányban mi történik. A legnagyobb bánata az volt, hogy a madarak sem szívesen látogatták meg, vagy ha rá is szállt néha valamelyik rögön panaszkodni kezdett, hogy mennyire töri a lábát. Ám legjobban mégis az a gyanúsítás fájt neki, hogy a szellőkésére végzett önkéntelen mozdulatait szándékos merényletnek minősítették.

Egy szeszélyes áprilisi napon is éppen jajongva forgolódott amikor az észrevette, hogy egy furcsa, de kedélyesnek tűnő idegen közeledik felé. Az idegen igen kövér volt és a pockát körben sárga, kék és piros csíkok díszítették. A bordó hasáról egy kosárféle függött az oldal mindenféle zsákokkal és egy jókora rozsdás kampóval. Az idegen ahogy közeledett egyre nagyobb lett és már nem is tűnt olyan kedélyesnek. A szélkakas úgy gondolta

legjobb lesz ha csendesen meghúzódik amíg a terebélyes idegen elrepül. De az idegen nem repült el mert a kampója beleakadt a szélkakasba.

- Jónapot. -mondta az idegen. A szélkakas meglepődött, még soha senki nem mondta neki azt, hogy jónapot sőt ha jól visszaemlékezett akkor meg kellett állapítania, hogy soha senki nem szólította még meg. Megpróbált hát kinyögni valami köszönésfélét:

- Jónapot - motyogta és félénken pislogott az idegenre, hogy vajon meg felel-e neki az efféle üdvözlés, és úgy látszott megfelel mert az idegen újra megszólalt méghozzá igen barátságos hangon:

- Én léghajó vagyok, a gazdám ugyan Viktóriának keresztelt, de megtisztelne, ha egyszerűen csak Vikinek szólítana.

- Viki az szép név -válaszolta a szélkakas- én foglalkozásomat tekintve szélkakas vagyok, de nevem az sajnos nincs. - vallotta be szégyenkezve, és aztán elkezdte kiönteni a szívét. Elpanaszolta a léghajónak hosszú életének minden megpróbáltatását, az unalmas szélcsendes napokat, a még unalmasabb szélviharokat amikor napokon keresztül kénytelen volt sivalkodva ide-oda forgolódni.

Az emberek rosszindulatú megjegyzéseit, a madarak pletykálkodását. A léghajó figyelmesen hallgatta a panaszárdatot aztán, hogy felvidítsa újdonsült ismerősét mesélni kezdett a tájakról melyek fölött elrepült, az erdőkről, folyókról, tavakról. A szélkakas hallgatta a mesét és lassan megnyugodott.

- De szeretném én is látni azt a sok szépet amiről meséltél! -mondta a léghajónak.

- Hát akkor magammal viszlek. - szólt a léghajó és ledobta az egyik homokzsákot az oldalán himbálózók közül. Amint könnyebb lett a súlya rögtön feljebb emelkedett és horgával leszakította a toronyról a szélkakast. Boldogan beszélgetve repültek el.

A szélkakas új és egyben első barátja horgán himbálózva intett búcsút a megkönnyebbült városnak.

Amikor a szélkakas története véget ért Barnabás azt kérdezte:

- És mi történt a szélkakással és a léghajóval?

- Hát azt sajnos nem tudom - válaszolta az apukája.

- Kérlek meséld el!

- Nem azt sajnos nem tudom elmesélni.

- Akkor mesélj valami mást. Mondjuk arról a fáról mesélj amit a múlt nap az erődebn láttunk. - próbálkozott tovább Barnabás és szerencséje volt mert apának az nap különösen szerencsés napja volt, így könnyes hajlott a kérésre.

- Rendben van- mondta.

A madárlakás

Egyszer az erőben egy meglehetősen nagy tisztás kellős közepén egy facsemete dugta ki apró gyenge rügyecskéjét a földből. Sokáig nem vette észre senki, pedig ahogy múltak az évek a kis fa szépen kezdett kimagasodni a fűből. Amikor már fele akkora volt mint a közelében álló csipkebokor kitudja miért, talán mert nagyon egyedül volt átkiáltott a szomszédon éppen jóízűen csipkebogyót csipegető madárnak: Gyere ide hozzám és is szívesen látlak. Ám a madár csak gúnyosan nevetett rajta: Ugyan minek szállnék én terád ami való még nem terem rajtad, az ágaid meg olyan gyöngék, hogy csak összevissza hajladoznának alattam állandóan attól kéne félnem, hogy lepottyanok. A kis fa nagyon megsértődött és megfogadta mindent megtesz azért, hogy rajta soha többé semmilyen madár ne érezze jól magát. Elkezdett hát hosszú töviseket növeszteni. Idővel az apró facsemetéből óriási fa lett és most már erős ágai közt szívesen kerestek volna menedéket a madarak, de még csak a közelébe se mertek menni mert tele volt hosszú, hegyes tövisekkel melyek sűrűn és összevissza nőttek. A fa nem volt boldog mert mindig egyedül volt, az erdő egyetlen lakója sem látogatta meg, ám azzal vigasztalta magát, hogy milyen jól kibabrált a madarakkal. Ahogy múlt az idő néha már arra gondolt mégis csak butaság volt egy tapintatlan szárnyas miatt mindenkit elriasztania magától, de már nem tehetett semmit, a tüskék ott éktelenkedtek rajta mindenütt és nem tudta hogyan szabadulhatna meg tőlük. Az tán egy napon szörnyű vihar kerekedett. Süvített a szél, szinte megállás nélkül cikáztak a villámok az égen. A fa hosszú élete során átélt már jó néhány égi háborút, és először most is mosolyogva nézett szembe a széllel, de az egyszer elszámította magát: A szélvihar először csak apróbb ágakat sodorta le róla, azután letörte egyik büszkeségét a legvastagabb ágát, amit már apró csemete kora óta dédelgetett míg csak fatörzs vastagságúvá nem dagadt. Óriási recsenéssel tört le az ág és vele a fél fa is behanyatlott a fűbe. Mikor a vihar elcsendesedett a félbetört fa először szomorúan leltározta veszteségeit, de aztán megvigasztalódott amikor rájött, hogy vihar nem csak az ágait, de a tüskéit is alaposan megritkította. Lassan új ágakat növesztett a fa, és bár többé soha nem lett olyan fenséges mint annak előtte volt, mégis boldogabb lett mert a madarak felfedezték. Először a fiatal harkály szállt rá és a csupaszon maradt oldalát kezdte kalapálni. Addig kopácsol, tüsténkedett míg egy takaros odút vésett az oldalába. A harkályt rövideken követték a többi madarak is, a fa megtelt odúval, ágai madárfészkekkel. Volt is ricsaj a fiókák éhesen csipogtak, a fiatal madarak hangosan veszekedtek, a madár mamák naphosszat a gyerekeknevelés nehézségeiről csevegtek, de a fa nem bánta ezt a zsvajgást, örült mert

többé soha nem volt egyedül, sőt még büszke is volt magára, hogy ennyi szárnyasnak képes otthont adni.

Apa megsimogatta Barnabás fejcskáját. A kisfiú már egyenletesen szuszogott, és álmában újra látta magaelőtt a pápszemes üveget, a szeneslapátot, a szélkakast és a többi álom csiholó történetet.